

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **L.J.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. OD 1262/16-3/67.1/1357NL,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 23. 1. 2017, č. j. OD 1262/16-3/67.1/1357NL, s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Předmětem soudního přezkumu je shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 9. 2016, č. j. MML095518/16/2721/OD/Kro.

Označeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 27. 4. 2016 v 9:59 hod. s motorovým vozidlem ■■■ jel ulicí ■■■ v L.kde překročil maximální povolenou rychlost o 7 km/h, když jel rychlostí 57 km/h (v místě určeném souřadnicemi GPS), kde je povolena maximální rychlost 50 km/h a kde mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost 60 km/h (při toleranci odečteny 3 km/h), čímž porušil § 4 písm. b), § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě oznámení o přestupku sepsaného policií na místě silniční kontroly, oznámení o přestupku, které bylo doplněno úředním záznamem o přestupku, dále na základě záznamu o přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C s fotodokumentací zachycující vozidlo žalobce včetně registrační značky, osvědčení č. 13/2015 pro měřicí zařízení RAMER 10C pro policistu pprap. W., ověřovacího listu č. 24/16 k silničnímu radarovému rychloměru, návodu k obsluze tohoto měřicího zařízení a příručky operátora a rovněž z výpisu evidenční karty řidiče. Dle protokolu o ústním jednání byl přestupek projednán dne 13. 9. 2016 v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, kteří na účasti u jednání netrvali. Při tomto ústním jednání byly správním orgánem I. stupně provedeny shora uvedené důkazy a jako svědci byli vyslechnuti policisté pprap. Wiesner a pprap. M., kteří vykonávali kontrolu rychlosti projíždějících vozidel, změřili rychlost žalobcova vozidla a provedli následnou silniční kontrolu.

Na základě uvedených podkladů správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 30. 9. 2016 vyslovil, že žalobce je vinen ze shora popsáního přestupku a svým jednáním naplnil všechny jeho formální i materiální znaky. Skutkový stav byl řádně prokázán fotografií záznamu pořízeného během měření, který zdokumentoval překročení nejvyšší povolené rychlosti o 7 km/h, po odečtení možné odchylky měření 3 km/h. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že přestupek žalobce spáchal ve formě vědomé nedbalosti, když věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem neporuší nebo neohrozí, a jeho jednání hraničilo s úmyslem nepřímým. Rovněž materiální stránka přestupku byla naplněna, správní orgán I. stupně konstatoval, že přestupek nese znaky společenské nebezpečnosti jednání, kdy došlo k porušení právem chráněného zájmu. Překročením nejvyšší povolené rychlosti v osídlené oblasti se zvyšuje riziko kolizní situace, případně dopravní nehody, přičemž správní orgán I. stupně zároveň konstatoval, že přestupek byl spáchán na komunikaci se zvýšenou hustotou provozu ve středu v ranních hodinách, tj. frekventovaném čase.

Prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil banketním odvoláním, které nebylo ani k výzvě doplněno.

Napadeným rozhodnutím ze dne 23. 1. 2017 žalovaný podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že žalobce měl veškeré podklady pro rozhodnutí ve věci k dispozici, přesto se k přestupku nevyjádřil, přes výzvu nedoplnil odvolací důvody. Měření rychlosti bylo prováděné certifikovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C a žalovaný jej považoval za zákonné, provedené v souladu s návodem k obsluze uvedeného zařízení. Poukázal na to, že dokazování bylo provedeno též svědeckými výpověďmi policistů pprap. W. a pprap. M., kteří popsali, kde stálo služební vozidlo policie a jak naměřili projíždějícímu žalobcovu vozidlu rychlost, kde ho zastavili a jak probíhala silniční kontrola. Žalovaný vyšel ze záznamu z měřicího zařízení, konstatoval, že fotografie žalobcova vozidla je zřetelná, rychlost jízdy vozidla byla změřena, měření prováděli řádně proškolení policisté dle návodu k obsluze zařízení, kdy pokud by nebylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze, bylo by anulováno. Žalovaný zmínil, že měření probíhá tak, že obsluha nastaví základní parametry měření a uvede zařízení do činnosti, které při překročení nastavené hranice rychlosti projíždějícím vozidlem automaticky pořídí digitální fotografii. Ta je doplněna o informace o směru jízdy, naměřené rychlosti, datu a času měření a další informace a záznam je uložen na pevný disk. Podle žalovaného se správní orgán I. stupně jednáním žalobce zabýval i z hlediska zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Žalovaný se ztotožnil se závěrem, že žalobce mohl a měl vědět, na jaké pozemní komunikaci řídí vozidlo a jaká nejvyšší rychlost jízdy je na pozemní

komunikaci povolena. Věděl přitom, že jedním, tj. jízdou rychlejší než 50 km/h, může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, neboť jako držitel příslušného řidičského oprávnění musí znát pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dle údajů na rychloměru vozidla věděl, jakou rychlostí jel, když žádnou závadu na rychloměru ani vozidle neuplatnil. Překročením maximální povolené rychlosti jízdy vozidla v obci o 7 km/h došlo k ohrožení zájmu chráněného společností, kterým je bezpochybně bezpečnost provozu na pozemní komunikaci, a tedy naplnění materiálního znaku přestupku.

II. Žaloba

Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že se správní orgán nezabýval tím, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti poté, co došlo ke spáchání údajného přestupku, není pro žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, respektive ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práva a svobod příznivější. Tím došlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29.

Podle žalobce bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze. S ohledem na výrok ověřovacího listu je výstup z měřicího zařízení provedeného v rozporu s návodem k obsluze nepoužitelným důkazem a v rozporu s § 11 odst. 1 zákona o metrologii. Protože jiný důkaz o rychlosti jízdy nebyl proveden, je závěr o vině v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce uvedl, že k prokázání tvrzení, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, předloží analýzu provedeného měření.

Závěr o vědomé nedbalosti žalobce nepovažoval za dostatečně odůvodněný, neboť správní orgán pouze parafrázoval zákonnou definici formy zavinění a neuvedl, jak dospěl k závěru, že žalobce věděl, jakou rychlostí jede, jaký platí v daném úseku rychlostní limit, operoval s neurčitými právními pojmy. Závěr správního orgánu žalobci označil za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Skutek, který mu je kladen za vinu, nemohl podle názoru žalobce naplnit materiální stránku přestupku. Žalobce překročil rychlost o 7 km/h v obci, v daném místě se jednalo o prostředí pro obec netypické, průmyslovou zónu, ke změření došlo u čističky odpadních vod, kde se žádní chodci nezdržují. Proto marginální překročení rychlosti nemohlo nikoho ohrožovat, nejsou zde rodinné domy, provoz byl nulový, nejedná o centrum města, ale periferii. Správní orgán porušil žalobcovo právo seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, neboť rozhodoval na základě místní znalosti daného místa.

Nakonec žalobce namítal, že po spáchání údajného přestupku zjistil, že vozidlo, které užil, mělo závadu na tachometru, kvůli které tachometr ukazoval nižší než skutečnou rychlost zhruba o 5 km/h. Proto mu nelze klást za vinu, že jel rychlostí o 7 km/h vyšší, než byla rychlost povolená, neboť nevěděl a vědět ani nemohl, že takovou rychlostí jede.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný upozornil na fakt, že v řízení v I. stupni ani

v podaném odvolání žalobce neuváděl žádné konkrétní argumenty a k věci se ani k výzvě správního orgánu I. stupně nijak nevyjádřil. Námitky tedy uplatňuje až v žalobě, ačkoli je mohl podle žalovaného uplatnit dříve. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ke změření rychlosti jízdy žalobcova vozidla vyjádřil, veškeré důkazy byly zástupci žalobce předloženy. Podle záznamu o přestupku se jednalo o měření rychlosti vozidla ■■■ silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, na záznamu jsou uvedeny zeměpisné souřadnice GPS místa, kde přesně bylo měření rychlosti provedeno, místo je dle fotografie na záznamu v zastavěné části obce, nejedná se o úsek pozemní komunikace na začátku nebo konci obce. Žalobce byl na místě silniční kontroly ztotožněn. Rovněž k formě zavinění se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neargumentoval tím, že by nevěděl, na jaké pozemní komunikaci se nachází, jaká je v daném místě nejvyšší povolená rychlost, neuplatňoval ani žádnou závalu, ani jinou skutečnost, která by jeho jednání jakkoli odůvodňovala. Byl držitelem příslušného řidičského oprávnění a jeho povinností bylo znát pravidla provozu na pozemních komunikacích a dodržovat je. Žalovaný setrval na názoru, že se jednalo o nedbalostní zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Ve zbytku žalovaný odkázal na své rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Ústní projednání žaloby

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. Žalobce i žalovaný setrvali na svých písemných podáních ve věci. Žalobce již nechtěl doplnit dokazování odbornou analýzou měření rychlosti, nově soudu navrhoval provést důkaz daňovým dokladem – fakturou autorizovaného servisu o seřízení tachometru, kterým chtěl prokázat, že tachometr správně nefungoval a žalobce nemohl o překročení rychlosti o pouhých 7 km/h vědět a protiprávní jednání tudíž nezavinil. Pokud by předložený důkaz soudu nestačil, navrhoval žalobce provést důkazy svědeckou výpovědí pracovníků autoservisu k povaze závady na tachometru. Po doplnění dokazování sdělením obsahu faktury č. 76191211 ze dne 17. 5. 2016 žalovaný namítal, že nechat seřadit tachometr si může každý, k povaze opravy by bylo nutné vyslechnout zaměstnance autoservisu. K výsledku zaměstnance servisu soud nepřistoupil, stejně tak neprovedl účastnický výsledek žalobce.

Žalobce vysvětloval, že důkaz fakturou ohledně opravy tachometru není vyloučen z důvodu pasivity žalobce v řízení před správními orgány. Tu zapříčinil Ing. Jaroš, zmocněnec žalobce ve správním řízení, který fakturu správním orgánům nepředložil, ač mu ji žalobce e-mailem zasílal, se žalobcem nekomunikoval, svůj postoj hájil před žalobcem tím, že je obhajoba bezplatná. Žalobce námitku ohledně závady tachometru uplatnil až po konzultaci s právním zástupcem. Měl totiž za to, že nebude odsouzen za překročení rychlosti o 7 km/h. O právu na advokáta žalobce nebyl poučen, správní řád takovou povinnost bohužel nestanoví. Žalobce navrhoval, aby soud jeho žalobě vyhověl a přiznal mu náhradu nákladů řízení. Také žalovaný setrval na svém stanovisku. S poukazem na obsah úředního záznamu, podle něhož si byl žalobce závažnosti přestupku vědom, konstatoval žalovaný, že argumentace žalobce může být těžko pravdivá, a navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

V. Posouzení věci soudem

Soud se nejprve zabýval vytýkanou absencí úvah správních orgánů, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější.

V obecné rovině lze nepochybně žalobci přisvědčit, že v řízení o přestupcích se v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení lze pachateli uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. V zákoně o přestupcích je tak promítnuta zásada, podle které je třeba posoudit, zda není nová úprava pro pachatele příznivější, přičemž opomenutí správního orgánu zabývat se tím, není-li nová právní úprava pro pachatele příznivější, představuje zásah do jeho práva na spravedlivý proces (srov. závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 – 29, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Soud však má za to, že absence úvah, zda není nová právní úprava pro pachatele přestupku příznivější, může představovat zásah do práva na spravedlivý proces a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů jen tehdy, pokud ke změně ustanovení právních předpisů, které byly aplikovány, skutečně došlo, případně bylo-li posouzení přestupku podle jiné právní úpravy výslovně namítáno.

V souzeném případě však ke změně žádného ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány protiprávní jednání žalobce kvalifikovaly a potrestaly, nedošlo, zároveň žalobce povinnost postupovat podle nové příznivější právní úpravy v přestupkovém řízení nenamítal, proto nebylo nutné, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích k možnosti postupu dle nové právní úpravy výslovně vyjádřily.

Soud neshledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými ani pro nedostatečné zdůvodnění zavinění žalobce.

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné stanovené náležitosti *vyslovení viny, formu zavinění*. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí* (nedbalost vědomá) *nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl* (nedbalost nevědomá).

Předně vytýká-li žalobce správnímu orgánu, že při zdůvodnění, v jaké formě zavinění se protiprávního jednání dopustil, pouze parafrázoval definici formy zavinění v zákoně, přehlédl, že ke spáchání přestupku vědomou nedbalostí se vyjádřil rovněž žalovaný. Zásadně platí, že rozhodnutí vydaná v obou stupních přestupkového řízení tvoří celek a že zdůvodnění správního orgánu I. stupně může být rozhojněno podrobnějšími úvahami odvolacího orgánu.

Právě tak tomu bylo v souzeném případě. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný v souvislosti se závěrem, že žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, výslovně zmínili, že žalobce je zkušený řidič, který má řidičské

oprávnění od roku 1996, má 20 let řidičské praxe, tedy musel si být vědom toho, na jaké pozemní komunikaci vozidlo řídí a jaká je zde zákonem nejvyšší povolená rychlost. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce musel dle údajů na rychloměru svého vozidla vědět, jakou rychlostí jede, přičemž v řízení nenamítal žádnou závadu na rychloměru ani na vozidle. Protože žalobce nepoukázal na nic, co by mohlo naplnění znaků skutkové podstaty zpochybnit, k věci se nijak nevyjadřoval, neuváděl žádné podrobnosti, ze kterých by bylo možné blíže zhodnotit jeho vůli či vědomí o tom, jakou rychlostí jede a na jaké pozemní komunikaci a jaká je zde maximální povolená rychlost, správní orgány na naplnění složky vědomí usoudily z okolností, za nichž k protiprávnímu jednání došlo a které vyplynuly z provedeného dokazování. Protože z provedeného dokazování nevystaly žádné okolnosti, ze kterých by bylo možné usoudit, že zde byly takové důvody, pro které by se žalobce mohl spolehnout na to, že zájem chráněný zákonem (tj. zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu) neporuší, nelze správním orgánům vytýkat, že odůvodnění zavinění protiprávního jednání ve formě vědomé nedbalosti nebylo ještě podrobnější.

Teprve v žalobě přišel žalobce s tvrzením, že přestupek nezavinil, neboť vozidlo mělo závadu na tachometru, pro kterou nevěděl, že jede vyšší než povolenou rychlostí.

S ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, musí soud souhlasit se žalobcem, že pasivita žalobce v přestupkovém řízení automaticky neznamená nepřípustnost určitého skutkového tvrzení v řízení před soudem.

V souzené věci má soud za to, že správní orgány v přestupkovém řízení zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, který spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, jak jim ukládá § 3, § 50 odst. 3 správního řádu. Již správní orgán I. stupně obstaral celou řadu důkazů, ze kterých v jejich souhrnu nepochybně vyplývá, že žalobce se zaviněně dopustil přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 7 km/h. Správní orgán I. stupně měl k dispozici oznámení a úřední záznam o přestupku, záznam o přestupku ze silničního laserového rychloměru Ramer 10C s fotografií žalobcova vozidla, ověřovací list č. 24/16 k tomuto rychloměru, osvědčení č. 13/2015 pro pprap. W. (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 115, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, či ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56). Tyto důkazy byly nadto doplněny o svědecké výpovědi obou policistů pprap. W. a pprap. M., kteří vypovídali o okolnostech měření rychlosti žalobcova vozidla a průběhu silniční kontroly a z nichž mimo jiné plyne, že žalobce s přestupkem a vyřešením na místě blokovou pokutou nesouhlasil teprve poté, co mu k jeho dotazu pprap. Matějková sdělila, že je přestupek „bodovaný“, jinak vykazoval známky toho, že si je překročení rychlosti vědom.

S ohledem na právě uvedené má soud námitku závady na tachometru, který měl ukazovat rychlost o 5 km/h nižší rychlost, za účelově uplatněnou. Soud považuje za krajně nepravděpodobné, že by s takovou obranou a důkazy, které by povahu tvrzené závady na vozidle, a to v době spáchání přestupku, jednoznačně prokazovaly, žalobce před správní orgány nepředstoupil. Poukazoval-li právní zástupce žalobce teprve při ústním jednání na možné pochybení obecného zmocněnce Ing. Jaroše – dle tvrzení právního zástupce žalobce neprávnicka, který poskytoval žalobci zastupování v přestupkovém řízení zdarma – musí soud konstatovat, že tato skutečnost jde plně k tíži žalobce, který si takového obecného zmocněnce pro zastupování v přestupkovém řízení vybral.

O účelovosti nově uplatněného tvrzení o závadě na tachometru žalobcevo vozidlo podle soudu vypovídá také předložená fotokopie faktury č. [REDAKCE] ze dne 17. 5. 2016, vystavené společností Dobrý servis s.r.o., kterou se žalobce svoje tvrzení snažil soudu prokázat. Už způsob, kterým byl tento důkaz uplatněn, utvrzoval soud v tom, že se jedná o důkaz nevěrohodný. O existenci faktury, která měla být vystavena již v roce 2016, se žaloba vůbec v souvislosti s novou skutkovou námitkou závady tachometru nezmiňovala. Přitom právní zástupce, který před správními soudy v desítkách případů zastupuje pachatele dopravních přestupků, si musí být dobře vědom toho, že dle § 72 odst. 1 písm. e) s. ř. s. musí žaloba kromě dalších náležitostí obsahovat i důkazy, které k prokázání svých tvrzení navrhuje žalobce provést, také proto, aby se i k těmto skutečnostem mohl žalovaný vyjádřit. Právní zástupce soudu nadto předložil pouhou fotokopii daňového dokladu, tedy listinu bez originálního otisku razítka obchodní společnosti a podpisu osoby, která měla daňový doklad vystavit. Nic právnímu zástupci žalobce nebránilo, aby soudu při ústním jednání, o jehož konání byl dostatečně předem vyrozuměn, předložil originál listinného důkazu, jímž chce žalobní tvrzení prokázat. Již tyto uvedené skutečnosti vedly soud k závěru, že nově uplatněné žalobní tvrzení ohledně závady tachometru, které dle žalobce vylučuje jeho zavinění za uvedený přestupek, je nevěrohodné, účelově uplatněné. V této souvislosti soud nemůže ponechat stranou, že právní zástupce žalobce je správním soudům znám svými účelově uplatněnými tvrzeními, která se poprvé objevují až před soudem, zatímco přestupce, případně jeho obecný zmocněnec je v přestupkovém řízení zcela nečinný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017 – 38). Proto soud nepřistoupil k provedení dalších důkazů – svědeckých výpovědí zaměstnanců servisu, které ostatně právní zástupce žalobce nebyl schopen dostatečně identifikovat. Navrhoval-li právní zástupce žalobce až při ústním jednání provedení důkazu žalobcovým účastnickým výsledkem, konstatuje soud, že žalobci nic nebránilo, pokud už tedy zvolil taktiku zcela pasivní obrany v průběhu přestupkového řízení a k přestupku se nevyjádřil, aby veškeré skutečnosti, které potřeboval soudu sdělit, uvedl v rámci žalobních tvrzení.

Žalobní bod, ve kterém žalobce namítal měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze a nezákonnost měření pro porušení § 11 odst. 1 zákona o metrologii, byl uplatněn jen v obecné rovině. Žalobce neuvedl nějaké rozumné důvody, ze kterých svoje pochybnosti o správnosti měření rychlosti vozidla až nyní v řízení před soudem dovozuje. Soud proto jen ve stručnosti uvádí, že obsahem správního spisu bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 7 km/h žalobci jednoznačně prokázáno. Ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

K námitce, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, konstatuje soud následující.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*. Ono porušení či ohrožení zájmu společnosti tvoří materiální stránku přestupku. Při hodnocení, zda je určité jednání přestupkem, je povinností správního orgánu nejen zkoumat, zda došlo k naplnění formálních znaků přestupku, ale také zabývat se tím, zda byl naplněn i znak materiální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 – 48, nebo ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45). V posledně označeném rozsudku Nejvyšší správní soud současně uvedl, že „*jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti*“. Ovšem „[p]okud

se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“

Správní orgány v žalobcově případě dospěly k závěru, že překročením nejvyšší povolené rychlosti v obci o 7 km/h žalobce materiální stránku přestupku žalobce naplnil, neboť přestupku se dopustil v osídlené oblasti, kde je zvýšené riziko kolizní situace či dopravní nehody, jde o komunikaci s hustým provozem, ke spáchání přestupku došlo v pracovní den ve frekventovaném času dopoledne.

Materiální stránkou přestupku se správní orgány zabývaly zcela dostatečně a s jejich posouzením se soud ztotožnil. Překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci 50 km/h o 7 km/h (po odečtení možné odchylky měření rychlosti o 3 km/h při naměřené rychlosti 60 km/h dle zažité správní praxe) nelze bez dalšího označit za zcela marginální, jež by mohlo vyloučit nebezpečnost žalobcova skutku. Namítá-li žalobce (opět až v žalobě), že se jednalo o prostředí pro obec netypické – průmyslovou zónu, u čističky odpadních vod, kde se chodci nezdržují a není zde zástavba rodinných domů, provoz nulový – nejedná se podle přesvědčení soudu o takové významné okolnosti, které by byly způsobily snížit stupeň společenské nebezpečnosti činu pod míru naplnění materiálního znaku přestupku. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že průmyslová zóna není typické prostředí pro obec. Naopak ve větším městě, jakým Liberec bezpochyby je, je také průmyslová zóna včetně okolí čistírny odpadních vod místem, kde je nutné trvat na dodržení zákonem stanovené nejvyšší povolené rychlosti v obci. I v takových místech bývá běžný provoz a nelze tvrdit, že by překročením nejvyšší povolené rychlosti, nadto v pracovní den v dopoledních hodinách, nemohlo dojít ke kolizi či nezvládnutí řízení, a tak i ohrožení nejen na životech a zdraví osob, případně k materiálním škodám.

Soud dále neshledal, že by bylo žalobcovo právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí porušeno způsobem, který by mohl zakládat nezákonnost napadených rozhodnutí. Vycházel-li správní orgán I. stupně při posouzení materiální stránky přestupku ze znalosti místa, nijak podle přesvědčení soudu nepochybil. Konstatoval pouze skutečnosti, které musely být žalobci ohledně místa měření známe, ať již z důvodu, že místem měření na pozemní komunikaci Londýnská v Liberci projížděl, nebo z pořízené fotodokumentace, která mu byla v průběhu přestupkového řízení poskytnuta.

VI. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. srpna 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně